

Esteten som alltid är på språng

Text: Helena Thorén Foto: Angelica Söderberg

Hon är artist. Hon är medlem i bandet Baxter som 1998 släppte ett album på Madonnas skivbolag i USA, men bandet är varken hennes första eller enda konstellation. Hennes kreativa driv tar henne hela tiden in i nya sammanhang. Här får du: Nina Ramsby.

Nina Ramsby

Yrke: Artist

Ålder: 36 år

Bor: Södermalm

Familj: Ja

Mat: Libanesiskt

Musik: Jazz, gospel, soul, rock... och så vidare...

Konst: Livet

Affär: Tanto Livs

Stad: Stockholm

Semesterdröm: Brasilien

Alltid med på resor: mp3-spelare

Människor som betytt mycket: Morsan & Farsan

Kreativt just nu: Släpper singel med Embee (ena halvan av Looptroop)

Det visste du inte om Nina: Gammal frimärkssamlare och html-kodare

Nina Ramsby är en produktiv artist med bred repertoar. Hon spelar och sjunger rock, elektronisk experimentell musik med inslag av country, jazz, visor, hiphop, pop, akustisk singer/songwriter. Hon blandar och mixar så att vi som ska försöka beskriva hennes musik lägger pannan i djupa veck.

- Det ska jag fortsätta med. För på ett sätt är genrer ointressanta. Trots det är jag själv en kategoriserare, men sedan dödar jag kategoriseringen. Det måste man, för nyanserna är viktigare än att stoppa in saker och människor i fack.

Det går inte att stoppa in Nina Ramsby i ett fack. Hon är en genuint nyfiken och kreativ människa som driver sig själv vidare mot ny okänd mark.

- Jag stöter på människor och i det mötet växer nya idéer fram. Det är kombinationen tillsammans med visioner om vilken känsla vi vill nå som ger ett sound. Vi vet vad som är rätt och fel, men det går inte alltid att formulera i ord.

Tar arvet vidare

Hon har musikaliskt påbrå från farfar Julius Ramsby som var musiker och spelade klarinett, fiol och saxofon och farbror Valter Ramsby som var både folkmusiker och medlem i Göteborgs symfoniorkester. Självt spelar hon gitarr, bas, klarinett, trumpet (för tillfället mest kornett) och ibland trummor och lite munspel. Hon kan sjunga både sköra känsliga låtar och explosiva.

- Jag sjunger väldigt mycket och ofta, både när jag lyssnar på andras musik eller när jag framför min egen. Jag är ingen skolad sångerska, har aldrig gått hos sångpedagog men eftersom jag spelar in mig själv mycket och lyssnar på min röst har jag på så sätt lärt känna den väl.

Intresset för musik startade tidigt när hon bodde i Tyresö. Hon var inte en av dem som hängde på fritidsgården eller runt centrum. Hon umgicks med sina vänner hemma hos varandra.

- På ett sätt var jag nördig. Jag behövde mycket egen sfär. Jag lyssnade väldigt mycket på musik. Det var Prince, Michael Jackson och Earth, Wind & Fire. Jag var dessutom en extrem frimärkssamlare och det är väl nördigt om något.

Krusboda

Nina Ramsby föddes 1972, samma år som rapparen Eminem och sångaren i Oasis Liam Gallagher. Hon bodde i Krusboda med mamma som var socialsekreterare i Tyresö och pappa som var egen företagare inom inredning för offentlig miljö. Hennes äldsta vän Anna-Klara Hedman bodde hemma på Björnmossegången.

- Det var bra att växa upp i Tyresö fram till tolvårsåldern. Sedan började en klaustrofobisk känsla komma som inte bokstavligen hade med Tyresö att göra. Jag tror många kan känna så i sin uppväxtort. Jag behövde byta plats för att få perspektiv.

Nina gick på förskolan Pärlan och sedan i Krusboda skola. Läraren i klass 1-3 Christina Broman tyckte Nina mycket om. Hon var mjuk men bestämd. På högstadiet började hon i Wättinge skola (numera Tyresö gymnasium).

- Jag var så ambitiös som jag behövde. Det gick bra i skolan. Jag var inte lat, men ingen råplugghäst. Jag ville bort från Tyresö, kände mig hämmad och instängd. När jag skulle börja gymnasiet fanns det inte estetiska program i Tyresö. Jag ville till en annan studieform och sökte in på Södra Latin.

Då lämnade hon Tyresö mentalt, men bodde givetvis kvar hos sina föräldrar i Krusboda gymnasiet ut.

- Jag tror inte jag skulle kunna återvända, men jag är i Tyresö på kortare besök. Mina föräldrar bor numera i de nybyggda husen på Siklöjevägen vid golfgrändellen.

Nina blev sångerska, men det var inget hon drömde om att bli när hon var liten. Som liten ville hon bli bagare, men senare något konstnärssyrke med en romantisk bild av sig själv i en vacker ateljé med basker på huvudet och palett i handen.

- Det var därför jag sökte in på Södra Latins Social Estetiska linje med bild och foto som inriktning. Jag har en sensitivitet både för visuella intryck och för musikaliska som det gäller att ta hand om och förhålla sig till i vardagen. Det är både en fördel och en nackdel att ha den sensitiviteten. Det smattrar en massa i hjärnan, alltid nya idéer som kommer upp.

Skivomslag

I femton år har Nina arbetat som grafisk formgivare, illustratör och fotograf. Hon jobbade med skivbranschen formgav bland annat skivomslag för kommersiella album som Absolute Music, men även med mer alternativa artister som Nicolai Dunger.

- Det är en ängslig bransch med ett rörigt arbetsflöde. Så jag började också arbeta för organisationer och myndigheter som RFSL och Handikappombudsmannen.

Nina bildade sitt första band Salt 1992. De spelade hårdare rock-pop och gav ut två album. 1996 var det slut och hon gick vidare till Grand Tone Music som gett ut tre album (1997-2003). Parallellt var hon med i Baxter som slog igenom 1998 i USA med albumet Baxter.

- På 1990-talet blev det en hajp för svenska band i USA och ett av skivbolagen som blev intresserade av Baxter var Maverick (red. Madonnas skivbolag). Fyra år senare gav vi ut ett till album, denna gång i Sverige, About This. Och nu har vi ett tredje album på g som vi har arbetat med i sex år Tell'em Like It Is. Det kommer ut i början av nästa år. Då kommer vi att trycka upp specialutgåvan av About This som såldes slut.

Möttes i cyberspace

Ninas senaste platta The World som kom i april, är ett samarbete med Brent Hunter från Nashville, Tennessee. Hur fick ni kontakt?

- Brent lyssnade på Baxter. Han mejlade mig hösten 2003. Då var han 18 år. Ett halvår senare skickade han material han gjort, både akustiskt med sång och programmeringar. Programmeringarna klippte jag i och byggde upp nya låtar. Det akustiska materialet var jag mer försiktigt med.

Efter ytterligare två år utan att vare sig pratat i telefon eller setts åkte Nina över till Brent. Då var fjorton spår klara, halva skivan. De arbetade tillsammans två år till innan albumet blev klart. På The World blandas elektronisk musik med akustisk - ibland i samma låt.

- Det är det som är det unika med den här skivan. Att den går mellan två världar, en akustisk mer organisk och en elektronisk mer syntetisk värld. Det är jävligt härligt att hoppa emellan.

Hur har du utvecklats som artist?

- Jag har mina visioner och en stark tro på dem inför mig själv. Jag skapar för min egen skull, inte med tanke på om andra ska tycka om det. När det är färdigskapat, och med största ödmjukhet för dem som vill höra musiken och kanske tröstas av den, så finns den där.
- Jag har alltid haft bra självkänsla inför mig själv när det gäller musiken, men successivt fått mer självkänsla inför andra människor när jag sett att jag blir respekterad, omtyckt och bekräftad.

Bekräftelsen från fans ger kraft och glädje, men det ger också en konstig känsla som Nina Ramsby var förvirrad inför när hon var yngre, där självcentreringen tar väldigt stor plats.

- Jag är äldre och starkare nu och kan lättare ta hand om bekräftelse-grejen och se den för vad den är. Allt handlar inte om en själv, såklart inte. Att ha scenskräck är delvis en enorm självcentrering, en slags upplevelse av att hela Sverige skulle bry sig om att man till exempel spelar fel, när det viktiga egentligen handlar om att nå publiken att få kontakt med människor.

Stockholms jazzfestival

I år har hon många spelningar inbokade, från juli till december 40 stycken. Det är ett bra sätt att leva på för Nina.

- Jag är extremt social och samtidigt en ensamvarg. Jag kan vara ensam i flera dagar och sedan resa ut och göra spelningar och då träffa en massa människor.

Förra året spelade hon på Stockholms Jazzfestival och blev hyllad. I år kommer hon att gästa festivalen den 15 juli tillsammans med Jonas Kullhammar Quartet och samma dag spelar hon på Kulturhustaket tillsammans med Nina Ramsby Ludvig Berghe Trio.

2008 gav de ut albumet Du har blivit stor nu [en kamp!]. Det samarbetet började när Nina undrade om hon fick skriva text och göra sångmelodi till en av deras låtar.

- Hela skivan gjordes på det viset. Ibland ändrade jag formerna så att de var tvungna lära sig låtarna på nytt.

Nina har under några år jobbat med pianisten Martin Hederos, men i september förra året bestämde de sig för att göra sitt sista gig för ett tag.

- Efter vår senaste skiva Jazzen var det dags för oss båda att gå in i andra musikaliska sfärer. Jag måste få känna mig fri, men samtidigt vara tydlig inför dem jag jobbar tillsammans med om mina planer förändras så att det inte finns utrymme för missförstånd och svek.

Influenser

Att Monica Zetterlund och Jan Johansson är två av Nina Ramsbys influenser känns självklart. Även Cornelis Vreeswijk och Stefan Sundström känns naturliga. Men Justin Timberlake?

- Det stämmer! Det är inte ett skämt. Jag är boybandsmässig. Jag växte upp med soul, r'n'b och hiphop. Justin Timberlake gör det på ett ultimät sätt. Han är essensen av vad jag gillar... idag.
- För övrigt släpper jag nu en singel med Embee från Looptroop Rocker's (Västerås hiphop-band). Den är väldigt Justin-aktig.

Under intervjun tänder en bordsgranne en cigarett ett par bord längre bort på uteserveringen.

- Jag fick astma för fyra år sedan. Jag hatar det där "Host, host jag är sångerska", men jag tål inte rökning.

Tantfrisyr

Vi flyttar in i restaurangen och Nina tar av kepan. Hon har rakat huvudet. När gjorde du det?

- Det var för fyra år sedan. Jag gjorde det för det här känns som min frisyr. Den är ren, enkel och ser bra ut. Jag var trött på mitt långa hår och behövde göra någonting drastiskt.

Nina får frågor som killar aldrig skulle råka ut, till exempel har läkare frågat om hon valt frisyren själv eller om hon varit sjuk.

- Det betyder att den här frisyren inte tillhör det kvinnliga könet. Det är på många sätt stört. Könsrollerna låser oss och gör kvinnor och män mer olika än vad vi egentligen är. Och det sätter käppar i hjulet för våra barn att få vara de dem är också. Hur farligt är det för en liten pojke att gå runt i kjol?

Det finns en stark utseendefixering idag, inte minst bland unga tjejer.

- Jag tänker när det gäller våra bördor av våra könsroller att de är lika tunga för båda könen, men de har lite olika skepnader. Jag önskar att män och kvinnor lät bli att

skuldbelägga varandra. Det är allas ansvar att förändra. Mer information och upplysning i skolor och på dagis är bara en början men måste hela tiden pågå.

- Samtidigt, hur påverkar man ett plastigt magasin utan att säga "Jag tycker ni gör fel och är dumma" med pipig röst. Jag är en offentlig person och då syns man mer. Så på ett sätt är min frisyrr ett statement "Så här kan en tant se ut!". Jag menar, är det så konstigt?

Ja, är det så konstigt? Att visa respekt för varandra och öppna upp lite så att alla får plats precis som de är vore ett steg närmare ett mänskligt samhälle. Inte minst för kommande generationer.

Brottsplatsen

I höstas spelade Nina på Tyresö Jazz & Blues Club. Det var Anna-Klaras pappa Mats Hedman och Jörgen Toresson (gamla klasskompisen Sussis pappa) som ordnade det.

- Jag ville spela i Tyresö. The return to the crime scene, så att säga. Det var skitkul.

Nina Ramsby ska åka till Uppsala direkt efter plåtningen ute på brottsplatsen. Hon säger själv att hon borde lugna ner sig, men det har hon inte lyckats med än.

Bildtext:

För den som vill få en klick rekommenderar jag ICan'tFuckingBelieve. Det är en av låtarna på Baxters kommande album. Jag var helt övertygad om att jag den redan låg på hitlistorna. Gå in på myspace.com/baxtersweden.